

angajeze pentru îndrumarea trupelor regizori profesioniști ori actori. Totuși, o mai atentă selecție a acestora se dovedește necesară. Am putut vedea reprezentații de ținută, realizate după toate regulile artei: **Repetabila scenă a balconului** de Dumitru Solomon, regia: lt. col. Constantin Ștefănescu (Teatrul Tineret din Mangalia), **În căutarea sensului pierdut** de Ion Băieșu, regia: Mihai Lungeanu (Cercul Militar din Caracal), **Galeria condamnaților** de N. Goga, regia: Viorica Geantă-Chelbea (Cercul Militar din Brașov) - creații ce mă fac să cred că teatrul de amatori nu și-a găsit sfârșitul o dată cu evenimentele din '89, că el poate constitui pentru mulți o îndeletnicire aducătoare de satisfacții, iar pentru unii, posibilitatea de a avea un prim contact cu arta scenică (teatrele de amatori - militare sau civile - își continuă activitatea în primul rând în orașele fără instituții profesionale:

Caracal, Mangalia, Vatra Dornei, Lugoj, Făgăraș etc.).

Ar mai fi de remarcat faptul că, în cadrul manifestării de la Craiova, la mare cinste s-a aflat dramaturgia românească: din cele zece producții prezentate, în șase suportul au fost piesele autohtone, patru aparținând unor autori contemporani (Dumitru Solomon, Ion Băieșu, N. Goga, Petra Zurbă). De altfel, în fruntea „plutonului” au fost așezate - datorită voturilor juriului, dar și aplauzelor publicului - **Repetabila scenă a balconului** și **În căutarea sensului pierdut**.

Importantă mi se pare a fi dăruirea și mai ales tenacitatea cu care aceste trupe de artiști amatori continuă să lucreze. În timp, cu siguranță, ei vor reda întreaga onorabilitate cuvântului „amator”, care, în fond, înseamnă „iubitor de...”

Marinela Țepuș

În căutarea sensului pierdut de Ion Băieșu (Caracal)

O școală pentru spectatori

Dacă nu am ști că românul s-a născut poet, am putea fi tentați să credem că s-a născut francofon. Semnul cel mai pregnant al acestei calități pare a fi interesul din ce în ce mai larg pe care limba lui Voltaire, ca și întrebuintarea ei scenică, îl stârnește în rândul tinerei și foarte tinerei generații.

Așa că s-a găsit un „copil mai mare”, care să le întrețină copiilor și adolescenților visul francofoniei. Se numește PapaDidi, alias Florin Didilescu, și a pus pe picioare, la Arad, un festival internațional de teatru dedicat trupelor școlare.

Prezență *hors concours*, trupa Amifran din Arad a fost revelația festiva-

lului. Spectacolul lor cu **Tom Jones** după Fielding a fost singura montare care a ținut în sală cinci-șase sute de tineri. Mulți profesioniști care cred că fac comedie, deși au cam pierdut ingenuitatea harului comic, ar fi putut lua lecții... Au mai convins trupa celor de la Liceul francez din Viena, precum și francezii din Saint-Jean de Monts. Juriul internațional, ale cărui criterii au vizat deopotrivă calitatea limbii vorbite pe scenă și virtuțile artistice, a distribuit distincțiile după cum urmează: Marele Premiu - **Vivre ses vies**, Liceul „Mihai Eminescu” din Baia Mare, Premiul I - **Le perroquet** de Charles Quint, Liceul „Mihai Eminescu” din Cluj, Premiul II - **L'Épouvantail**, Colegiul Național „Andrei Mureșanu” din Bistrița, Premiul III - **Les Précieuses Ridicules**, Grupul Școlar Industrial Tehnoton din Iași. Cu premii sau fără premii, acești tineri francofoni vor păstra în ei, o viață întreagă, poate, „microbul” artei teatrale. Și vor deveni, cu siguranță, într-un *futur proche*, buni spectatori de teatru.

Adrian Palcu

Tom Jones după Fielding (Arad)